

Eftersända post

Alldeles i början, när jag just hade flyttat hit till Kabul, tänkte jag att det måste ju gå att eftersända posten hit. Även om det är Afghanistan.

Eller?

Som man brukar, tog jag alltså kontakt med Svensk Adressändring och bad om förflyttning av min post. Jag beställde för ett halvår till att börja med. Det var dyrt. Till och med riktigt dyrt. Jag var lite fundersam över vilken adress jag skulle ange. Det naturliga hade ju varit till compounden, där jag bor tillsammans med övriga expats, men så frågade jag Björn-Åke, som visste allt. Jag tyckte han lät lite tveksam till hela min idé, men så slog han till sist ändå fast att i så fall var det bäst att eftersända till KMO. Kabul Management Office. Det är Afghanistankommittens huvudkontor längs Jalalabad Road utanför stan.

– Det finns ju egentligen ingen riktig adress till compounden, sa Björn-Åke.

– Va?

– Nej, det finns ju inga adresser här i Kabul. Knappt några gatunamn.

Jag tänkte efter. Nej, det har man ju inte direkt sett. Tyckte att jag hade skymtat Gata 1 någon gång och möjligen Gata 3. Mer var det nog inte.

Det var svajigt nog att eftersända posten till KMO. Adressen dit, eller snarare hänvisningen, är nämligen: Jalalabad Main Road, Paktia Kot.

Inte helt lätt. Jalalabad Road är 12 mil lång. Går ända till, ja ni förstår vart.

Det som räddar oss, är att vi har en postbox. Ja, räddar och räddar, förresten. Hur mycket hamnar i den?

Månaderna gick. Ingen post.

Jag tittade i mitt lilla postfack i entren till kontoret varje morgon. Ingenting.

Kollade med Adressändring. Som försäkrade att de eftersände en gång i veckan.

Jag tänkte, att nu har det gått två månader utan ett enda kuvert. Första gången det kommer något, har det kostat 2 600 spänn. Funderade jag dystert.

Det gick tre månader. Det började närma sig hemresa till jul. Då plötsligt! Jag såg redan när jag klev innanför dörarna, att det var liksom en annan nyans i min postbox. Hjärtat började dunka. Jag småjoggade fram till boxen. Ville inte verka för ovärdigt ivrig.

Ett brunt kuvert! Delvis sönderrivet. Såg ut som det hade varit ute i världen på allvar. Sett mycket. Norsk text utanpå. Märkligt nog.

Jag slet upp det.

Där låg en försändelse. Ett så kallat fönsterkuvert. Från Postkodlotteriet. En entusiastisk, studsande Rickard Sjöberg, som med hela sin vitala kraft ville få mig att kolla mitt postnummer.

Vet inte vad det var som tog mig hårdast. Att det första jag fick efter tre månader var en j-a reklamförsändelse – förlåt Rickard! – eller att den handlade om postnummer.

Vilka postnummer? Här finns ju för h-e inte ens en vettig adress!

Jag kände mig plötsligt trött. 2 600 spänn.

Nästa försändelse kom, underligt nog, redan dagen efter. Den var också mycket lätt. Innehöll ett vykort. Från lata latituder.

”Underbar kväll i Karibien. Vi seglar vidare mot M med morgonbrisen.”

Det var avsänt i slutet av september. Nu var det nästan jul.

Men, alltid något – nu var jag nere på 1 300 spänn per försändelse!

Jag sa upp adressändringen. Det var

komplikerat. Gick egentligen inte att göra på distans. Anpassade mig helt till digitala försändelser. Mellan strömavbrotten. Fortsatte dock att tänka på Kabuls brevbärare. Hur gör de? I en stad med fyra-fem miljoner invånare, där hundratals nya hus och gator skapas varje år. Fortfarande utan adresser.

– Kan du ta det här brevet till Ahmed Khan? Nej, inte han. Snickaren. I ett hus en bit från Haji Yacoub-mosken? Innanför Butcher Street, upp mot kullen där professor Rabbani begravdes? Nej inte ända upp. Nedanför. En bit in på den väldigt gropiga gatan. Till höger. Nej, förresten, vänster. Det har varit ett träd där. Det är ett hus med taggtråd ovanpå muren. Tjock ståldörr. Det bor en blomsterhandlare i närheten. Nej inget nummer utanför. Inget namn.

Är det så det låter på posten? I en stad där alla hus ligger vid gropiga, sönderkörda lergator och alla hus har mur, taggtråd och ståldörrar eller stridsvagnshinder utanför. Där det inte finns ett namn.

Hur många timmar tar det för brevbäraren att leverera brevet till Ahmed Khan? Snickaren, alltså.

Afghanistan blev medlem av Internationella Postunionen, UPU, redan 1928. Vad har de pysslat med sedan dess, undrar man?

Som vanligt när inget händer, har det börjat tas privata initiativ. Till kartor över stan. Finns inte heller. Till gatuskyltar. Nummer på hus.

Det går långsamt. Brevbärarna får fortsätta att treva sig och fråga sig fram. I postalt dunkel.

Det är nästan så att man önskar sig ett Postkodlotteri.

På riktigt. •